

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 215: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om banker og sparekasser m.v., realkreditloven og lov om fondsmæglerselskaber. (Kapitalkrav og ledelsesbestemmelser).

Af økonomiministeren (Marianne Jelved). (Fremsat 25/3 99. Første behandling 9/4 99. Betænkning 11/5 99).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-13 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 134: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (VVM-regler m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 9/12 98. Første behandling 15/1 99. Betænkning 7/5 99).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti vil gerne tilkendegive, at vi er skuffede over, at Dansk Folkepartis forslag om en 15-årig dispensationsperiode ikke kunne samle flertal.

Ligeledes vil Dansk Folkepartis forslag om, at alle dispensationsansøgere skal have ret til at få en dispensation, være en forbedring af ... åh Gud, undskyld ...

Første næstformand (Birte Weiss):

Ja, der er i disse dage en stor vrimmel af lovforslag, så selvfølgelig kan man komme til at tage fejl.

Det drejer sig om lovforslag nr. L 134. Hvem ønsker at udtale sig om det lovforslag? Det gør fru Lene Espersen.

Lene Espersen (KF):

Det Konservative Folkeparti har i betænkningen udtrykt, at vi gerne vil redegøre for vores stilling til lovforslaget ved andenbehandlingen, men vi er kommet i den lidt klassiske situation, som vi oplever mange gange i Folketingssalen, nemlig at vi på den ene side har at gøre med et EF-direktiv, som er ganske fornuftigt, men på den anden side også har at gøre med en implementering i dansk lovgivning, som efter Det

Konservative Folkepartis vedkommende går for vidt.

Vi stiller os naturligvis fortsat positivt over for lovforslaget, men vil gerne bede om at få det tilbage til udvalget mellem anden- og tredjebehandling, idet vi finder, at der bør være en løsning på nogle af de problemer, som der er blevet givet udtryk for.

Det, som det for Det Konservative Folkeparti er meget afgørende at få en yderligere drøftelse med miljøministeren eller tilkendegivelse fra miljøministeren om, er de grænser, der er lagt for slagtekyllinger, for vi ser gerne, at de 210 styreenheder, som også indgår i det betækningsbidrag, vi har været med i, bliver en afgørende del af implementeringen i lovgivningen.

Derfor vil jeg bede om at få lovforslaget tilbage til udvalget, og jeg håber på en positiv tilkendegivelse fra miljøministeren.

Hans Christian Schmidt (V):

Lovforslag nr. L 134 er jo et forslag, som har haft den gang, at vi desværre ikke er nået ind i en – synes vi – reel forhandling.

Vi har noteret os, at forslaget drejer sig om implementering af et EF-direktiv, og direktivet om VVM kan vi sådan set langt hen ad vejen være enige i, for vi synes, det er udmærket med VVM, men her må vi sige, at vi er noget overraskede over, at vi ikke har kunnet opnå at få en debat om en sænkning af kravene med hensyn til, hvornår der skal være VVM, for den sænkning med hensyn til dyreenhederne, der er anbefalet her, er jo ikke den, der fremgår af EF-direktivet.

Man vil i betækningsbidraget kunne se, at vi har bedt ministeren om gøre op, hvad der i grunden er danske, lad os kalde det opfindelser, og hvad der er rent EF-direktivafhængigt, og vi må jo sige, at der er meget, som er noget, vi her i Danmark selv har fundet på. Og når vi debatterer EU, synes jeg, vi skal huske, at det ikke er EU, der laver det her bureaukrati, men os, der går ind og laver det endnu mere indviklet.

Formanden for Naturklagenævnet har i sit høringssvar sagt, at man er nødt til at få mere personale, hvis man skal undgå, at det nu kommer til at tage længere tid at behandle VVM-sagerne, og det synes jeg er dybt ulykkeligt. Og når vi samtidig må konstatere, at der ikke bliver flere penge, kommer det altså til at tage længere tid og blive mere bureaukratisk.

Og jeg vil kun bare opmærksom på, at det jo rent faktisk var sådan, at ministeriet selv den 24. november 1997 fremkom med et udkast til en samlet VVM-bekendtgørelse, hvori man i bilag 1 foreslog, at brugen af VVM skulle baseres på direktivets mindstekrav, altså det samme princip, som seks partier har foreslået.

Man kan så sige, at det blev trukket, fordi man alligevel fortrød det; det er i orden. Men det er jo ikke sådan, at det ikke kunne ske. Man har bare valgt, at man ikke vil bruge EU-direktivet; man vil gå længere.

Det beklager jeg. Jeg håber, at vi, når vi nu får det tilbage i udvalget som foreslået af den konservative ordfører, så dér kan få en debat om det her, for det er en nødvendighed.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kunne forstå på hr. Hans Christian Schmidt, at han ikke syntes, vi havde haft en debat om, hvordan vi implementerer EU-direktiver på det her område. Men den kan vi jo så tage nu.

Hvis man skal tage Venstres ordførers indlæg her og de initiativer, Venstre har taget i den her sag, for pålydende, skulle de i virkeligheden skrælles ned til, at vi i Danmark kun lige implementerer EU-direktiver skrabt. Altså EU får vedtaget en regel, og så skal den laves til en dansk regel, men vi må ikke gå videre.

Hvis det virkelig er Venstres politik – jeg tror ikke, det kan være Det Konservative Folkepartis politik, nu tager jeg Venstre – hvis det virkelig kan være Venstres politik, så er den jo helt utroværdig i forhold til, hvad man i øvrigt har diskuteret f.eks. op til Amsterdamtraktaten. Der har hele tankegangen jo været, at vi skulle have høje minimumsregler i EU og så have ret til nationalt at gå videre.

Nu har vi et forslag her, hvor vi nationalt går videre på nogle områder, og så kommer Venstre og siger: Uha, det er forkert, vi må endelig ikke gå videre nationalt.

Hvis det er Venstres bidrag i den valgkamp, der vel så småt er ved at gå i gang op til valget til Europa-Parlamentet, så siger jeg velbekomme. For det betyder jo rent faktisk, at man, hvis man stemmer på Venstre, ikke kan få en miljøløsning, der er noget værd, fordi vi har en risiko for, at man ikke vil kæmpe særlig meget i EU for høje minimumsregler, det ser vi tit, og man vil ikke være med til eller er meget bekymret for at gå videre nationalt.

Så vil jeg sige til fru Lene Espersen, som nævnte en enkelt lille detalje, vi kan kigge på: Det synes jeg er helt o.k., og det kan vi kigge på i udvalget, og det skal vi nok blive færdige med.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Steen Gade, at jeg er da glad for, at man vil se på den lille detalje. Det er netop den, man har foreslået i det oplæg, jeg taler om. Jeg er da lidt ærgerlig over det, hvis hr. Steen Gade ikke har set den før i dag. Det er jo netop den, vi har nævnt.

Nu får hr. Steen Gade så en debat, han gerne vil have. Det må være, fordi han ikke kan komme ud og få den. Så nu vil han gerne have den herved om noget, det slet ikke drejer sig om. Vi har skrevet et brev, hvori vi har foreslået nogle ting. Hr. Steen Gade er blevet orienteret om det, uden at brevet var til ham, så det er da kun en oplysning og en åbenhed. Men vi har altså ikke fået at vide, om man kunne mødes på midtvejen eller et eller andet sted.

Må jeg så sige, hvis nogle i Folketinget skulle undre sig over, at seks borgerlige partier kan stille det forslag: Det er ikke mere underligt, end at ministeriet selv den 24. november 1997 i et udkast til en samlet VVM-bekendtgørelse i bilag 1 foreslog, at brugen af VVM skulle baseres på direktivets mindstekrav.

Ministeriet sender det altså selv ud og siger: Skal vi ikke basere det på direktivets mindstekrav? Nu vil man nok fra SF's side sige, at det er en meget mærkelig og underlig ting, at nogle borgerlige ordførere kan finde på det samme.

Jamen jeg troede, ekspertisen var samlet i ministeriet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige til hr. Hans Christian Schmidt, at jeg synes overhovedet ikke, det er underligt, at nogle borgerlige ordførere siger, at man kun skal gennemføre EU-direktiverne lige på minimumsniveauet.

Det er sådan set det, der bekymrer mig, at det gøres til en dyd kun at gennemføre dem på minimumsniveauet. Og hvis vi kunne komme lidt længere i den her debat i dag, kunne det jo være, at jeg kunne spørge de borgerlige partier, om det er et princip, de nu er ved at indføre, at man i Danmark i implementeringen af EU-regler ikke skal gå videre.

For hvis det ligefrem er det, så er det jo rigtig bekymrende. Hvis det bare er på enkeltsager, så går det nok.

Må jeg så også godt sige til hr. Hans Christian Schmidt: Der var vist flere forslag end det om slagtekyllingerne i det brev, som jeg åbenbart ikke må have set.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, det var der da, og dem er vi da også villige til at oplyse om, hvis SF ikke kender dem. Altså det er intet problem.

Men jeg vil bare sige, at hr. Steen Gade forsøger at danne et fjendebillede her, der ikke er til stede. Vi har nemlig nøjagtig lagt os på linje med ministeriets egne folk, som de udmeldte i november 1997 i en samlet bekendtgørelse. Så kan man synes i dag, at det ikke skulle være den, og det medgiver vi, det gjorde jeg faktisk også i mine indledende bemærkninger, at den havde man trukket, fordi man fortrød det.

Det er i orden, det er ingen anklage mod ministeren, men mod hr. Steen Gade, der forsøger at sige, at det er første gang, at det nu kommer frem. Og vi har ikke sagt noget om, at det skal være minimum hver gang, tværtimod har vi sagt, at det synes vi ikke det skal, men vi har da lov til at foreslå det samme og så håbe på en forhandling. Den udeblev.

Ebbe Kalnæs (CD):

Når det gælder VVM-reglerne her i L 134, vil jeg gerne understrege, at der ikke er tale om nogen stil eller noget bestemt mål; der er kun tale om, at vi her har et EU-direktiv, vi skal implementere.

Vi er nogle stykker, der synes, at ministeren overimplementerer det, og vi vil også gerne slå fast, at det, at det er et EU-direktiv, ikke nødvendigvis betyder, at man ikke kan overimplementere. Der ligger heller ikke nogen regel for, i hvert fald for CD's vedkommende, at man ikke kan gå længere nationalt i adskillige tilfælde og i andre sammenhænge.

Men der er altså nogle mål i det her, og vi synes, man går for langt. Hvis jeg bare skal tage et enkelt element ud, så er det for kvægavl med 350 dyreenheder sådan, at der mener vi ikke, behovet er der. Det krav er der slet ikke i direktivet, og der er ingen tvivl om, at det kan påvises, at almindeligvis har dansk landbrug jordbaggrund for deres kvægavl. Det er noget anderledes for svin og for kyllinger osv., men der

er den basis af jordbaggrund, og det er derfor, vi mener, at man er gået lidt for langt.

Vi vil også gerne opfordre, ligesom De Konservative, til, at vi får lovforslaget tilbage til udvalget mellem anden og tredje behandling. Vi er stadig væk interesseret i at tale om det, og vi har ikke dermed låst os fast på noget. Men vi har faktisk ikke fået nogen dialog i gang mellem første og anden behandling. Det kan måske nås mellem anden og tredje; det vil vi glæde os over.

Thorkild B. Fransaard (FP):

Da vi havde det her lovforslag til første behandling, gav jeg klart udtryk for, at Fremskridtspartiet ikke kan være med til at lægge yderligere byrder på dansk erhvervsliv. I det tilfælde her skal man til at lave miljøberegninger, ikke bare for nyetablerede virksomheder, men også for nogle, der er etableret. Det kunne vi ikke være med til og kan ikke være med til.

Men under forhandlingerne har vi sammen med de andre borgerlige partier, seks i alt, tilkendegivet, hvad vi godt ville være med til, hvis vi kunne sænke grænsen for, hvor store de virksomheder er, der skal igennem sådanne miljøberegninger.

Jeg var sikker på, at nu gik Fremskridtspartiet seriøst ind i nogle forhandlinger, selv om vi er imod, at der pålægges erhvervslivet byrder. Men vi vil gerne være med til at påvirke det i den rigtige retning, og vi mente, at der var en mulighed for at trække i den rigtige retning. Alle seks borgerlige partier kom med nogle efter min mening rimelige krav, men de er blevet totalt afvist af miljøministeren. Det er jeg uforstående over for.

Men vi er fortsat interesseret, nu, hvor forslaget går tilbage til udvalget mellem anden og tredje behandling. Vi er fortsat interesseret i, om vi kan være med til at påvirke det, således at der ikke er så mange virksomheder, der skal igennem den her miljøberegning. Vi er klar til forhandling her mellem anden og tredje behandling, hvis det er muligt.

Ole M. Nielsen (KRF):

Først til hr. Steen Gade, som gjorde Venstre den ære specielt at anklage dem for deres holdning i den sag her. Dertil vil jeg gerne sige, at i substansen af holdningerne til den overimplementering her står vi fuldstændig på Venstres side, hvilket bestemte ikke behøver at betyde, at vi altid kun vil implementere, absolut ikke, men

netop på landbrugsområdet synes vi, at vi har fat i landbruget og styrer dem miljømæssigt på så mange andre områder, specielt i Danmark, at dér behøver vi ikke overimplementere.

Så er jeg glad for, at det ser ud til, at der er kommet en åbning, en mulighed for en dialog her mellem anden og tredje behandling. Det var heller ikke for tidligt, og det er da dejligt, hvis det gode vejr og de gode resultater, det gode samarbejde med miljøministeren, der har vist sig på andre måder, også kan brede sig til det her område, så vi kan få lidt mere fornuft ind i billedet. Så vil vi faktisk overveje at ændre vores holdning om, at vi vil stemme imod dette forslag ved tredje behandling.

Men lad os nu se, hvad vi kan få ud af det. Altså det, der falder først for, er det dér med antal dyreenheder for slagtekyllinger. Jeg må sige, at vi også er uforstående over for, at vi skal have kvæg med i de bestemmelser her, men lad os se, hvad det kan blive til. Vi glæder os til det.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Når vi er seks borgerlige partier, der sætter os sammen og snakker de her ting igennem, er det selvfølgelig for, at vi kan nå et resultat i dag, i hvert tilfælde at få miljøministeren i tale. Men mulighederne er der måske her mellem anden og tredje behandling, så vi ser hen til, at mulighederne endnu ikke er udtømt.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er jo en interessant sag. Man kunne næsten ønske for de af Folketingets medlemmer, der ikke har haft lejlighed til at følge den, at de fik sådan et lille brush-up. Det skal jeg nok lade være med af hensyn til tiden at give den, men det er faktisk en sag med ganske store, principielle perspektiver i sig.

Inden jeg lige går ind i dem, vil jeg gerne sige til fru Lene Espersen, som pegede på, at der uanset vores almindelige uenighed om dyreenhedsgrænser i direktivet var tale om en særlig alvorlig stramning – kan man sige – for slagtekyllingernes vedkommende: Vi har stillet det forslag, vi har, for at få ens grænser i IPPC-lovgivningen, altså miljøgodkendelseslovgivningen, og VVM-lovgivningen, sådan at man ligesom havde én dyreenhedsgrænse at rette sig efter. Men virkningen er naturligvis, som fru Lene Espersen også gør opmærksom på, at et meget stort antal virksomheder som følge af, at

man får ens dyreenhedsgrænser, pludselig kommer ind under VVM-reglerne.

Dansk landbrug har over for mig peget på det samme som fru Lene Espersen, og jeg vil gerne kvittere for hendes initiativ ved at sige, at hendes og landbrugets argumenter har gjort indtryk, og vi er indstillet på undervejs i udvalgsbehandlingen, altså mellem anden og tredje behandling, som jeg forstår hun har bedt om, da at være imødekommende over for en præcisering, et ændringsforslag i loven, som gør, at vi bruger direktivets mindstegrænse på 210 dyreenheder her.

Så bliver, havde jeg nær sagt, billedet ikke så smukt sådan rent lovteknisk, men der er ingen tvivl om, at i den virkelige verden er der tale om en imødekommelse, og jeg vil gerne sige tak til fru Lene Espersen. Og hvis det også får andre ordførere – jeg var egentlig glad for Kristeligt Folkepartis indlæg her – til at tænke i de samme baner, så vil jeg selvfølgelig være overordentlig taknemmelig.

Så til det, der er spændende ved denne her sag ud over, at forslagene i sig selv er gode: Det er, at denne her sags behandling med den argumentation, som i hvert fald nogle borgerlige partier har anvendt, er vigtig også inden valget den 10. juni. Det, de borgerlige nemlig har sagt, er, at på miljøområdet er det ikke tilladt, er det ikke rigtigt, at en regering går ud over det, der er minimumsbestemmelserne.

Når jeg synes, det er en vigtig argumentation, så hænger det alene sammen med, at nogle af os brugte megen kraft i forbindelse med Amsterdamtraktaten, i forbindelse med Maastrichttraktat-folkeafstemningen, på at understrege den enorme gevinst, der var knyttet til, at reglerne på miljøområdet i artikel 130 S var minimumsbestemmelser, og at vi havde mulighed for at gå videre. Det gør det nemlig muligt i EU at kunne forhandle og tage hensyn til lande, der måske ikke er så godt i stand som os til umiddelbart at hæve deres niveau. Man kan måske så på nogle områder give dem indrømmelser, vel vidende at man hjemme i sit eget land kan gøre det bedre ud fra sine egne forudsætninger. Det var selve ideen i det.

Men hvis nu argumentet er, at hver gang vi går ud over minimumsdirektiverne, så har vi næsten forbrudt os mod EU-retten, ja, så er det efter min mening i virkeligheden at dementere et af de vigtigste ja-argumenter for Maastricht- og Amsterdamtraktaterne.

Det andet synspunkt, som er interessant, er, at man siger, at dette forslag vil føre til et voldsomt bureaukrati. Faktisk er de dyreenhedsgrænser, vi har lagt os på i forhold til de lande, vi konkurrerer med, nok så skånsomme i forhold til jordbrugserhvervet, nok så skånsomme i forhold til, hvad andre lande har implementeret. Dernæst er der intet, der tyder på, at vores sagsbehandlingstider er særlig omfattende.

Så forstod jeg på hr. Hans Christian Schmidt, at jeg efter hr. Hans Christian Schmidts opfattelse har forbrudt mig mod ikke alene princippet om, at vi aldrig må gå ud over minimumsbestemmelserne i EF-direktivet, men at jeg også har dristet mig til at have en anden holdning end mine embedsmænd i Landsplanafdelingen.

Det er virkelig to strafbare forseelser, der her påpeges. Her er en minister, der har tilladt sig at have en anden mening og gå længere end et minimumsdirektiv og oven i købet have en anden opfattelse end en fuldmægtig i Landsplanafdelingen. Det er virkelig en alvorlig forseelse. Jeg tager kritikken til mig og skal selvfølgelig sørge for at begrænse forseelsernes antal. Tænk, at ministre kan have en anden mening end embedsmænd, altså at en minister kan have en anden opfattelse end sine ansatte, og så i 150-året for grundloven. Det er ikke betryggende, forstod jeg på hr. Hans Christian Schmidt.

Så er der endelig noget, som jeg synes Folketinget skal være opmærksom på: Vi har fået en ny institution. I tidligere tider talte man om det røde kabinet. Det er nu afløst af noget, man passende kunne kalde det sorte herreværelse. Det sorte herreværelse. Hvad er det nemlig, der er sket i denne her diskussion? Det er, at den såkaldte udvidede bondestue har holdt møde, og der har den besluttet at afsende en fælles skrivelse, hvor alle partierne til højre i salen er gået sammen om at stille en række ultimative krav, endda i form af et åbent brev med underskrifter nedenunder. Jeg ved ikke, om dette sorte herreværelse også skal vise sig på andre områder, men jeg er nødt til at sige, at det er nok ikke den klogeste fremgangsmåde, hvis man ønsker at få indrømmelser, hvis man ønsker at få resultater her i Folketinget.

På andre områder, hvor man har valgt en anden fremgangsmåde, har man haft betydelig indflydelse, vi har nået gode resultater, og det vil man også se her i Folketinget i de kommende dage. Men hvis stilen for det her forslag og det følgende forslag, der er til behandling her i Folketingssalen, skal danne skole, så vil man se

det sorte herreværelse blive en isoleret studie-kreds uden indflydelse på dansk politik.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne give miljøministeren min uforbeholdne undskyldning, fordi vi formentlig har udtrykt os dårligt. Jeg vil gerne fortælle ministeren, at tanken om at henvende sig om det her område aldrig var ment ultimativt. Ikke på noget tidspunkt lægger vi op til, at man ikke kan overimplementere et EF-direktiv, men i den konkrete situation ønskede vi en dialog om en række andre retningslinjer, som vi gerne ville drøfte. Den fik vi ikke.

Jeg vil gerne understrege en gang til: Det er ikke CD's holdning, at vi ikke kan overimplementere et direktiv, men i det her tilfælde var det vigtigere at sige, at vi syntes, det var for overimplementeret, og at vi gerne ville i dialog.

Derfor går min undskyldning på, at man en gang imellem kan få udtrykt sig på en sådan måde, at ministeren misforstår det, og det skal man altid være villig til at undskylde, men længere går den altså heller ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det var jo en interessant tanke om det sorte herreværelse. De, der kender miljøministeren godt, ved jo, at det, der irriterer ham allermost, er, at han ikke var medlem for et kort øjeblik. Det er sådan set det eneste, der irriterer miljøministeren, for ellers elsker han jo, at man kan lave sådan nogle klubber, så det er jo ikke noget, der kommer bag på ham.

Jeg vil kun sige, at vi havde en debat med miljøministeren, og der skete måske det, som er lige ved at ske igen, at ministeren ikke når at høre efter, hvad der bliver sagt, eller at læse indenad. Jeg kunne sagtens citere fra breve, vi sender, det gør jeg ikke, men det fremgår jo helt tydeligt, at vi beder ministeren om et møde, hvor vi kan snakke tingene igennem, og det møde kom aldrig.

Så forstår jeg, at ministeren er kommet til den konklusion, at han nu ikke vil rette sig så meget efter sine embedsmænd. Det blander jeg mig slet ikke i, men jeg beder ministeren om, når han nu om et øjeblik kommer i samråd i Miljø- og Planlægningsudvalget, at han da har noget med, så han kan svare på de ting, der er sendt til ham.

Og må jeg ikke gøre opmærksom på, at det om kyllinger jo er et problem, der for længst er rejst over for miljøministeren. Vi har jo for længst diskuteret også kyllinger, og jeg håber så, at her ved samrådet vil det være noget, der flytter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 161: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, medarbejderinddragelse m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 21/1 99. Første behandling 10/2 99. Betænkning 7/5 99).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Lene Espersen (KF):

Ganske som det lovforslag, vi lige har diskuteret, lovforslag nr. L 134, er L 161 også et lovforslag, der først og fremmest drejer sig om at implementere EU-lovgivning. Også her ønsker